

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **O. L.,** zastoupeného Mgr. Michalem Vogelem, advokátem se sídlem Liberec, Sokolovské nám. 312/1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 25. 5. 2004 č. j. 59 Az 395/2003 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 25. 5. 2004 č. j. 59 Az 395/2003 - 51 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003 č. j. OAM-4688/VL-07-P18-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že vláda Moldavska v zásadě respektuje lidská práva občanů své země. Žalobce opustil zemi původu z důvodu tíživé osobní situace, do České republiky přijel pracovat a vyčkat, až se situace v zemi původu zlepší. Dle krajského soudu

však žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod zákonem taxativně stanovené důvody pro udělení azylu, jeho tvrzení, že v zemi původu byl diskriminován pro neznalost oficiálního jazyka, je vyvráceno zprávou Ministerstva zahraničí Spojených států z roku 2001 stejně jako tvrzení o případném pronásledování navrátilců do Moldavska. Ze skutečnosti, že žalobce byl napaden skupinou mladých lidí a policie nic nevyšetřila, nelze dovodit, že by žalobce byl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. K žádosti žalobce o přehodnocení stanoviska ohledně neudělení humanitárního azylu krajský soud uvedl, že udělení humanitárního azylu je zcela na úvaze příslušného správního orgánu, soudu nepřísluší přezkoumávat, zda v případě žalobce byly či nebyly důvody pro jeho udělení, soud pouze ověřil, že správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a stav v zemi jeho původu. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a rozhodl o jejím zamítnutí.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatků jeho důvodů, respektive v tom, že jako důkazy byly použity neaktuální zprávy o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2001 Ministerstva zahraničí Spojených států a Ministerstva zahraničí České republiky. Stěžovatel uvádí, že dle zpráv jeho známých se situace ve vlasti ještě zhoršila, možnost užívání ruského jazyka je dále ztěžována a možnosti nalezení zaměstnání zejména ve státní správě jsou pro rusky mluvící obyvatele nemožné, také dochází k pronásledování rusky mluvících osob. Stěžovatel tvrdí, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů své rasy, proto splňuje důvody pro udělení azylu a rozhodnutí krajského soudu není správné. Výše uvedené skutečnosti dle stěžovatele případně umožňují udělení azylu z humanitárních důvodů. Dále stěžovatel uvádí, že po celou dobu pobytu v České republice byl řádně zaměstnán a přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a platil řádně daně, ke kasační stížnosti přikládá zprávy o své osobě od zaměstnavatele a od pronajímatele. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že v případě stěžovatele vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný měl možnost se během řízení o udělení azylu plně vyjádřit ke všem skutečnostem, které jej vedly k odchodu ze země původu i k následnému podání žádosti o udělení azylu, měl možnost se seznámit s informacemi o zemi původu. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 20. 5. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že Moldavsko opustil dne 1. 6. 2000, protože se tam nedalo žít, o azyl požádal, protože ve vlasti je tíživá neúnosná situace, měl práci, ale peníze nestačily na obživu, když podnikal, musel platit úplatky policii a výpalné vymahačům, špatně ovládá úřední moldavský jazyk, z jazykových důvodů se necítil jako Moldavan. V pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu dne 7. 11. 2002 stěžovatel popsal cestu z vlasti do České republiky a podrobněji vylíčil své problémy ve vlasti, které souvisely se zaměstnáním a nedostatkem finančních prostředků. Stěžovatel přisvědčil, že do České republiky přijel s úmyslem vydělat peníze a zabezpečit tak rodinu. Na závěr pohovoru byl stěžovatel informován, že žalovaný má pro posouzení

jím uváděných skutečností k dispozici několik zpráv a informací o situaci v Moldavsku (tyto jsou přehledně vyjmenovány v příloze č. 1 k protokolu o pohovoru), a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil.

Součástí správního spisu je také Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2001 v Moldavsku Ministerstva zahraničí Spojených států a informace o Moldavsku z databáze České tiskové kanceláře z let 2000 až 2002.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud má za to, že při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel krajský soud z dostatečných podkladů, a to zejména z tvrzení stěžovatele a ze zpráv o situaci v Moldavsku Ministerstva zahraniční Spojených států za rok 2001 a Ministerstva zahraničních věcí České republiky z roku 2001. Správní řízení o udělení azylu stěžovateli bylo zahájeno v roce 2001 a krajský soud postupoval zcela v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož vychází soud při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud vycházel z neaktuálních informací o situaci v Moldavsku. Nejvyšší správní soud má dále za to, že krajský soud v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů a v napadeném rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal tvrzené nedostatky a porušení včetně skutečnosti, že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a rovněž skutečnosti, že žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s možností udělení azylu dle ustanovení § 14 téhož zákona. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu poskytuje dle Nejvyššího správního soudu dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku a nebyl tak shledán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce stěžovatele, že po celou dobu pobytu v České republice byl řádně zaměstnán a přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a platil řádně daně, lze pouze uvést, že uvedené skutečnosti jsou pro udělení azylu zcela irelevantní. Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností je námitka stěžovatele uplatněná až v kasační stížnosti o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů své rasy.

Jelikož se stěžovatel o citované skutečnosti nezmínil v rámci správního řízení o udělení azylu ani v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, nemůže se jí Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu